

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěch Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **T. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2004, č. j. 9 Az 222/2003 - 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 9. 2003, č. j. OAM-6840/VL-07-P22-2003. Tímto správním rozhodnutím jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 13 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podala stěžovatelka sama, současně však v ní požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů. Tento její návrh však byl Městským soudem v Praze jeho usnesením ze dne 12. 4. 2005, č. j. 9 Az 222/2003 - 28, zamítnut; zamítnuta byla následně i kasační stížnost stěžovatelky proti tomuto usnesení. Městský soud v Praze poté vyzval stěžovatelku výzvou z 31. 8. 2005 (č. l. 53 soudního spisu) ke zvolení si advokáta a doložení plné moci zvolenému advokátu ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení se objevily konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by u stěžovatelky mohly být dány podmínky pro ustanovení tlumočnicka [podle § 18 odst. 1 a 2 věty první zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., mají účastníci soudního řízení vedeného podle s. ř. s. právo jednat před soudem ve své mateřštině, soud je povinen zajistit jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo], soud zároveň stěžovatelku vyzval i k tomu, aby se vyjádřila k této otázce. Výzva byla stěžovatelce doručena 12. 9. 2005. Stěžovatelka však zůstala zcela nečinná a na výzvu nijak nereagovala. Z obsahu soudního a správního spisu (viz např. vyjádření stěžovatelky na č. l. 22 soudního spisu) je přitom patrné, že i když není vyloučeno, že u stěžovatelky mohou být dány podmínky pro ustanovení tlumočnicka ve smyslu § 18 o. s. ř., tato ovládá český jazyk přinejmenším natolik dobře, aby dokázala alespoň v hrubých rysech porozumět obsahu jí zaslané výzvy a spojit se v reakci na výzvu

se soudem za účelem vyjasnění otázky, zda tlumočnicka potřebuje či nikoli, a za účelem vyřešení otázky jejího právního zastoupení. Nečinnost stěžovatelky je proto nutno přičítat k tíži jí samotné a nelze ji považovat za důsledek toho, že není schopna pro jazykovou bariéru kontaktovat soud, neboť přinejmenším elementárním způsobem je nepochybně schopna se soudem komunikovat. Ustanovení § 18 o. s. ř. musí totiž být vykládáno podle jeho základního smyslu a účelu, jímž je zajistit, aby i osoby, které nerozumí českému jazyku, v němž se vede soudní řízení, nebyly pro tuto skutečnost zkráceny na svých procesních právech a aby měly možnost jako účastníci řízení být v něm aktivní srovnatelně s těmi, kdo češtinu ovládají; smyslem a účelem práva na tlumočnicka však není a nemůže být tolerování nečinnosti a účastníka a jeho nekomunikace se soudem i za situace, kdy je zřejmé, že tato nečinnost a nekomunikace není způsobena obtížemi plynoucími z jeho neznalosti češtiny, nýbrž spočívá v nějakých jiných důvodech.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, to neplatí má-li stěžovatel sám vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. V daném případě stěžovatelka právnické vzdělání nemá, advokátem zastoupena není a přes výzvu soudu nepředložila plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení, ač to učinit mohla a žádná překážka, zejména pak překážka kvůli neznalosti češtiny, jí v tom nebránila.

Nepředložení plné moci advokáta v řízení o kasační stížnosti brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. a), § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu